

Jézusnak fel kell támadnia legalább minden esztendő húsvétján bennünk, mert mindennap meghal bennünk és közöttünk az ő szelleme. Sokszor kereszthalállal, valóságos erőszakkal öljük meg magunkban Őt. Kiöljük szívünkéből, kiűzzük magunk közül. De a legnagyobb ellenségei nem is azok, akik nyíltan „feszítsd meg“-et kiáltanak rá, hanem azok, akik közömbösek. Napjainkban a fásult közömbösség a legnagyobb veszély. Ez öli meg a jézusi szellemet. Azok, akik csak ünnepi köntösként öltik magukra a vallást, de komolyan soha sem gondolnak arra, hogy ennél többet kezdjenek vele.

Nézzünk csak önmagunkba. Meghalt benned a gyermek. Öreg, morcos, zsémbes lettél. Támadjon fel benned a gyermek, kinek Jézus fejére teteti kezét s elmondhatja: ilyeneké az Istenországa.

Meghalt benned a hajdani ifjú. Gyáva lettél. Te azt mondom, óvatos vagy, de tudom, sok minden megégette a szívedet, s a sok csalódás elrabolta, elnyűtte ifjú arcodat, széttepte reményedet, elvitte jókedvedet! „Meghalt ifjúságod.“ Támadjon fel benned az ifjú, ki felövezi derekát, s indul, bízva és remélve, egy boldog szép jövő elébe.

Meghalt benned a hitvestársad, akivel akkor sűrű tartó hűséget esküdtél. Összeszoktatok, együtt húzzátok az ígát, de hol van a „hű és igaz szeretet“? Támadjon fel benned a tudat, hogy egymásnak adósai vagytok azzal, hogy szeressétek egymást, hűségben mindhalálig.

Meghalt benned az atyafi. Nem ismered rokonaidat, fajtád nem érdekel. Csak a megélhetés, csak a nagyobb haszon, csak a nyereség. Támadjon fel benned az érdek nélküli testvéri szeretet.

Meghalt benned a hívő ember. Annyit hallottad: nincs Isten, annyit pumpáltak beléd a hitetlenséget, míg nyilvánvaló lett rajtad is a kijelentés „Tudom a te dolgodat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. (Jel 3,1—2). Vigyázz és erősítsd meg a többieket, akik haló féltében vannak. Támadj fel a hitben, ne mondd, hogy elvégeztetett. „Az újrakezdés arany jelszavát minden kapura véssük fel, véreim“, mert hit nélkül élni nem lehet.

Meghalt bennünk az Isten gyermeke. „Belőlem a jobb rész kihalt“ mondhatjuk a költővel a jólismert szomorú hírt. Fel kell támadni, meg kell újulni, erre hív húsvét. Egy új erkölcsiséget kell megélni „Hogy levettekkézték ama régi élet szerint való ó-embert... megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, És felöltözzétek amaz új-embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben.“

Adja Isten, hogy megérezd a tiszta húsvéti örömet, s élvezd az Atya örömét is, ki így szól: az én fiam elveszett és megtaláltatott, meghalt és feltámadott. Amen.

PÁLFI DÉNES

FÉLELEMŰZŐ BATORÍTÁS

Mt 10,23

A felolvasott bibliai verset Jézus tizenkét tanítványát kiküldő, munkában indító beszédéből vettem. Mint jó édesapa a családi fészekből szerencsét próbálni kirepülő gyermekeit, úgy látja el Jézus is jó tanácsok-

kal a tizenkettőt. Az emberi lelkek gyógyítására, nemesítésére küldi ki őket, s nem titkolja el előlük az evangélium hirdetésének nehézségeit sem: „Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé“ (Mt 10,16a) — mondja. De nem késik ellensúlyozni ezt a félelemkeltő kijelentést; jótanácsai közül messzire kimagaslik a bátorítás: „Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, hiszen a lelket nem tudják megölni“.

Húsvétkor, az örökélet ünnepén, féleleműző bátorításként hangzanak felénk is Jézus szavai. Íme, ő arról beszél, hogy ne féljünk a testi haláltól. Nem azért, mert az elhalt test új életet kezd majd egy világvégen túli feltámadásban. Tudja ő is, és mi is tudjuk, hogy a testi halál elkerülhetetlen, törvényszerű esemény: akár félünk, akár nem, be fog következni. Eppen ezért, Jézus nem a test, hanem a lélek halhatatlanságáról beszél, mely lelket a test elpusztítói sem tudnak megsemmisíteni, a lelket meg nem ölhetik. Ne féljünk hát tőlük! S ugyanakkor azt is elmondja, hogy inkább attól kell félünk, pontosabban őrizkednünk, aki a lelket is és a testet is el tudja pusztítani az erkölcsi halálban, megsemmisülésben.

Es hogy nem a levegőbe beszélt, ennek kézzelfogható bizonyága húsvét ünnepe, melyen — közel 2000 év távlatában — mi, unitáriusok, Jézus eszméinek, tanításainak diadalát, szeretetének, lelkének halál feletti győzelmét, a lélek halhatatlanságát ünnepeljük. Ünnepeljük boldogan, hogy, bár nagypénteken megölték őt, testét; lelkét, szeretettel telített, tiszta lelkét el nem pusztíthatták!

Milyen jó lenne, ha ebben a boldog ünnepi hitben járnánk földi életutunkon. Abban a hitben, hogy porba-sírba hanyatló testünk halhatatlan, Istennél örökké élő lelket hordoz. S mégis sokszor feltesszük a cicerói kérdést: „Ki lehet boldog, ha fél a fájdalomtól és a haláltól, melyek közül az egyik gyakran meglátogat, a másik örökké fenyeget?“

Bizony, ha a fájdalomra, s főleg a halálra gondolunk, a legtöbbször szétfoszlik a jézusi féleleműző bátorítás varázsa, s ösztönösen urrá lesz rajtunk a félelem. S egyszerre félni kezdünk a háborútól, természeti katasztrófáktól, pusztító betegségtől, sőt az emberektől is. Mindazon tényezőktől, amelyek testünk halálát, pusztulását okozhatják. És hogy ezt az amúgy is veszendő testet megtartsuk, testi életünket csak egy kevéssel is megtoldjuk, lelkünket is eladjuk, veszni hagyjuk nemegyszer, átengedve kicsinyes, önző vágyak, gyarlóságok uralmának. Pedig azoktól kellene óvakodni, Jézus szerint, akik a testtel együtt a lelket is elveszejtik, erkölcsi romlásba taszítják. Ő nem félt a testet megölkötől, de annál inkább óvta lelke tisztaságát, szépségét, s őrizte meg azt az örök életnek.

Mennyire más, ehhez hasonló lenne a mi életünk is ha valahányszor a halálra gondolva, esetleg nyitott sír mellett állva el tudnánk mondani a költővel: „Mit állasz, tátongó mélység lábaimnál? / Ne hidd, hogy éjed engem elriaszt: / A por hull csak belé, e föld szülötte. / Én glóriával átalépem azt.“ (Madách I.).

Ha Jézushoz hasonlóan bátran oda tudnánk állni a testet elpusztítani tudók elé, abban a hitben, hogy a lelket meg nem ölhetik. A lelket, mely tisztán, fenségesen örökké ott ragyog Istennél.

A történelem folyamán Jézus után sokan bizonyágot tettek erről. Gondoljunk csak az első keresztényekre, a vértanúságra is kész tanítványokra, apostolokra, akik a jézusi evangélium terjedéséért semmibe veték, feláldozták testüket, lelkük üdvössége, örök élete reményében.

Emlékezzünk nagy hitelődünkre, Dávid Ferencre, akinek teste jel-

telen sírban pihen Déva vára tövében, de lelke, szelleme örök hazára lelt Istennél, örök hajlékra szívünk rejtekén.

Jusson eszünkbe a népe szabadságáért harcoló és meghaló Dózsa György, akiről Petőfi Sándor ezeket írta: „Nem hallottátok Dózsa György hírét? / Ízzó vastrónon őt elégetétek, / De szellemét a tűz nem égeté meg, / Mert az maga tűz; úgy vigyázzatok: / Ismét pusztíthat e láng rajtatok!“ /

S hogy szellemét a tűz nem égeté meg, hogy a szabadság szellemét meg nem ölhették, bizonyítják a későbbi szabadságharcok, az 1848-as forradalom, amelynek egyik főhőse és vértanúja épp Petőfi Sándor volt, aki életét áldozta a világszabadságért. De a fehéregyházi síkon a gyilkos dárda csak testét ölhetette meg, lelke örökké él Istennél, nemzetében minden szabadságra vágyó emberben.

„Csak a szellemet nem lehet legyőzni: Előtte minden más a porba dől“ — mondja Madách Imre. S milyen nagy igazságot hordoznak szavai. Mert porrá lett ugyan Jézus drága teste, de lelke diadalmas örökéletet nyert. Mert míg semmivé korhadt a véráztatta szégyenfa, a kereszt, tanításai élnek és ezeket gazdagítanak. Mert míg rommá lett az eszméket is fogvatartani akaró börtön, rozsdá emésztette a gyilkos fegyvereket és a szabadságot ideig-óráig megbéklyozó bilincseket, rabláncokat, s míg csúfosan elbukott egyszer minden zsarnok, addig élnek és hatnak, s győzedelmeskednek a szellem erői, a lélek értékei: az igazság, jóság, szabadság és szeretet.

Húsvét ünnepe e drága és örök értékek diadalának ünnepe, mely diadalt Jézus életében láthatunk igazán. Íme, ő tiszta életével, lelkével örök győzelmet aratott halál, elmúlás, emberi gyarlóság felett, ezért szólhat hozzánk is szelíden, mint első tanítványaihoz: „Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, hiszen a lelket nem tudják megölni“.

E szép ünnepen, és mindenkor, Jézusra gondolva, legyen ez nekünk féleleműző bátorítás! Ámen.

Egyházi Képviselő Tanács

1991. január 31-én tartotta I. évnegyedi rendes ülését, melynek tárgyát a február 27—28. napjain tartandó Főtanács előkészítése képezte. Tárgysorozatán szerepeltek az elnökieleg elintézett fontosabb adminisztratív és gazdasági ügyekről szóló jelentések, a Misszió Bizottság, Vallás-erkölcsi Nevelési Bizottság, esperesi vizsgálószerk és egyházköri közgyűlések jegyzőkönyvei, az E. K. Tanács és Püspök és Püspök évi jelentése, a Nyugdíj- és Segélypénztárral kapcsolatos ügyek, az egyházkörök Szervezeti Szabályzat szerinti beosztása, az 1991. évi lelkésztovábbképző tanfolyam és az Unitárius egyháztörténeti lexikon szerkesztése tárgyában előterjesztett javaslatok, valamint anyagi ügyek.

Egyházi Főtanács

1991. február 27—28. napjain tartotta évi rendes ülését. Az ülés tárgysorozatán szerepelt: Püspök, az E. K. Tanács és a Nyugdíj- és Segélypénztár évi jelentése, tiszteletbeli címek adományozása, az egyházkörök Szervezeti Szabályzata szerinti átszervezése, a Szervezeti Szabályzat módosítása, beszámoló az Unitárius Világszövetség 27. hamburgi kongresszusáról, választások, az egyházi központ és Nyugdíj- és Segélypénztár 1989. és 1990. évi zárszámadata, valamint 1991. évi költségvetése.

Főtanács megválasztotta dr. Barabássy Lászlót és Jenei Dezsőt a főgondnoki, dr. Erdő Jánost a főjegyzői és Kolcsár Sándort a közügyigazgatói tisztségre. Főtanács tagokra, világi részéről megválasztottak: Asztalos Zoltánné Mikó Klára, dr. Albert Zsigmondné Pázsint Éva, dr. Bodor András, dr. Cseke Péter, Szabó Sámuel, Benczédi Sándor, dr. Kisgyörgy Árpád, Balázs Péterné Körössy Ibolya, dr. Szabó Pál, dr. Csongvay Zsolt, Zsakó Erzsébet, Iszlai Sándor, Tompa Sándor, Pál András, Varga István, Kerekes Árpád, Molnos Lajos, Kun Csaba, Farkas Lajosné Nagy Edit, Vernes András, dr. Kilyén Károly, László József, Sófalvi Jenő, Máthe Dénes, Balogh Ferenc, Márkos Albert, Gálfalvi Sándor és Cseke Péter. Egyháziak közül megválasztást nyertek: dr. Szabó Árpád és dr. Rezi Elek teol. tanárok, Kiss Károly, Pataki András, Jakab Dénes, Kedei Mózes, Farkas Dénes és Szabó Zoltán lelkészek.

Az egyházkörök átszervezésével kapcsolatban a Főtanács az eddigi négy egyházkör helyett öt egyházkört szervezett a székelykeresztúr-udvarhelyi egyházkör szétválasztásával.

A főtanács istentiszteleten a lelkészi szolgálatot Simén Domokos csíkszeredai lelkész, az énekvezéri teendőket Ferencz Gábor torockói lelkész végezte.

A Főtanács tagjai közebeden vettek részt a Protestáns Teológiai Intézet konviktusában; a hagyományos Berde pohárköszöntőt Varga István főtanács tag tartotta.